

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Cobzac Gheorghe în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2020, în cauza penală în privința lui

Rudei Ghenadii xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.11.2018 - 26.07.2019;

Instanță de apel: 24.09.2019 - 28.01.2020;

Instanță de recurs: 16.06.2020 - 18.11.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 iulie 2019, inculpatul Rudei Ghenadii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 1 an 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Iar, în temeiul art. 90¹ Codul penal, s-a suspendat parțial executarea pedepsei aplicate lui Rudei Ghenadii, acesta urmând să execute real pedeapsa în închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei de 8 luni s-a suspendat condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, Panco Vitalie, s-a admis parțial și s-a încasat de la Rudei Ghenadii în beneficiul lui Panco Vitalie, prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei, în rest suma în mărime de 150 000 lei, cu titlu de prejudiciul moral, s-a respins ca neîntemeiată. A încasat de la Rudei Ghenadii, în beneficiul statului suma în mărime de 448 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale, în rest suma în mărime de 32,24 lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru: file de hârtie, imprimarea textului, copertă, sa respins ca neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Rudei Ghenadii, în noaptea de 29.08.2018 - 30.08.2018, în timp ce se afla în ograda gospodăriei ce-i

aparține, amplasată în xxx, a inițiat un conflict însoțit cu aplicarea violenței fizice față de Panco Vitalie, manifestată prin aplicarea loviturilor repetate cu pumnul și piciorul peste toată suprafața corpului, cauzând-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.201826P0213 din 29.10.2018, fracturi multiple multi-fragmentare cu deplasare ale oaselor maxilar pe dreapta, zigomatic din dreapta și peretelui lateral al orb, din dreapta, cicatrice pe față, care este consecința unei plăgi, excoriație pe față mobilitate patologică a dinților 1 și 1 bilateral de pe mandibulă și lipsa post- traumatică a dinților 1 de pe maxilă, din dreapta și a dintelui 7 de pe mandibulă, din dreapta, iar în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie.

Acțiunile lui Rudei Ghenadii, au fost calificate conform art. 152 alin. (1) Codul penal, pe semnele: vătămarea intenționată medie a integrității corporale, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute de art. 151 din Codul penal al RM, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

3. Avocatul Pleșca Corneliu în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Rudei Ghenadii să fie achitat, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea apelului a invocat că circumstanțe reflectate de către partea vătămată indică la faptul, că însăși actul de învinuire nu este unul legal și întemeiat, căci conform depozițiilor părții vătămate a existat doar o lovitură cu un obiect neidentificat din partea inculpatului, pe când în actul de învinuire se indică la aplicarea loviturilor repetate cu pumnul și piciorul peste toată suprafața corpului din partea inculpatului, fapt care nu corespunde realității.

A indicat că, partea vătămată susține că a avut la sine telefonul mobil, anexând și descifrările convorbirilor telefonice din acea noapte. Acestea însă nu au fost examinate în sentință de către instanța de judecată, consideră că circumstanțele reflectate în înscrisurile respective sunt esențiale pentru baza probatorie, cuprinzând inclusiv locația geografică a părții vătămate, lista abonaților cu care a avut conversații în perioada respectivă, timpul, durata, etc.

Consideră că, instanța de judecată urma să aprecieze critic declarațiile martorului Panco Lina, deoarece aceasta, cum a indicat personal, este soția lui Panco Vitalie, ce pune la îndoială veridicitatea acestora, iar însăși declarațiile martorului indicat nu sunt din prima sursă. Martorul Panco Lina indică că, în momentul incidentului investigat ea nu se afla la locul faptei și nu a văzut desfășurarea evenimentelor pe viu, iar în contextul dat aceste declarații nici nu puteau fi puse la baza unei sentințe de condamnare, acestea practic fiind citate din rechizitoriu. Martorul indicat nu a putut descrie cu lux de amănunte circumstanțele cazului, inclusiv a obiectului neidentificat, dacă acesta cu adevărat a existat, iar aspectele incerte în baza principiului prezumției nevinovăției urmau a fi tratate în folosul inculpatului, fapt pe care instanța de judecată le-a ignorat vehemente.

A mai notat că, depozițiile martorului Fedotova Natalia nu confirmă învinuirea inculpatului. Este evident că acest martor nu a sesizat momentul conflictului, nu a văzut obiectul infracțiunii, dacă acesta în realitate a existat, a depus declarații care în cadrul cercetărilor judecătorești s-au confirmat a fi necoerente, iar în cumul în acest context

instanța urma să aprecieze critic aceste declarații care nu sunt veridice, concrete, cronologice și certe în descrierea evenimentelor investigate, având evident tendință de acuzare și nu de stabilire a adevărului real existent.

De asemenea, a relatat că martorul Croitor Iurie nu a fost unul ocular, nu a reflectat careva circumstanțe exacte care ar fi parte componentă a unei temelii într-o sentință de condamnare cu pedeapsa sub formă de privațiune de libertate a inculpatului, în mare parte depozițiile sale fiind bazate doar pe presupuneri, fapt inacceptabil sub aspect procesual

A relevat că, atât organul de urmărire penală, cât și instanța de judecată nu au întreprins toate măsurile care ar fi condus în final la identificarea corpului delict.

A conchis că, prin prisma principiului prezumției nevinovăției, inculpatul Rudei Ghenadii urma a fi achitat, din motivul că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, în esență neexistând latura obiectivă a infracțiunii menționate. Instanța de fond la stabilirea pedepsei a ignorat vehemente principiile de individualizare a pedepsei reflectate în conținutul art.art.7 alin.(1), 61, 75 Cod penal, având în vedere că termenul pedepsei cu închisoarea stabilit inculpatului reieșind din persoana acestuia, fapta incriminată lui, existența doar a circumstanțelor atenuante, nu a fost suspendat pentru executarea pedepsei cu închisoarea conform prevederilor art.90 Cod penal, și acordarea posibilității acestuia, ca în termenul de probă, prin comportare exemplară să îndreptățească încrederea ce urma să i se acorde, ci dimpotrivă punând accent doar pe izolarea vinovatului de societate, ceea ce este inacceptabil în acest caz, inclusiv sub aspect al stării sale de sănătate care este una precară, iar acordarea asistenței medicale în privința acestuia va fi una efectivă doar în condiții de libertate, unde va avea posibilitatea de a beneficia de asistența medicală calificată, în context fiind ignorate prevederile legale conform cărora pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cit și a altor persoane; - nu a fost luată în calcul nici situația că anterior inculpatul nu a fost niciodată judecat, ilegalitatea penală care i se încriminează face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, Rudei Ghenadie este oficial căsătorit, având și doi copii minori la întreținere, el fiind unicul întreținător al familiei din activități ocazionale, iar la locul de trai se caracterizează pozitiv.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2020, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că analizând declarațiile părții vătămate Panco Vitalie, a martorilor Panco Lina, Fedotova Natalia Mihail și Croitor Iurie, procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale din 18.10.2018, rapoartele privind recepționarea informației telefonice despre comiterea unei fapte ilicite, plângerea cet. Panico Vitalie din 31.08.2018, extras din fișa medicală a bolnavului de staționar nr. 1815674 din 13.09.2018, extras de la Centrul de Tomografie Computerizată Imagistică Orhei din 30.08.2018, Raportului de constatare nr.201826P0213 din 22.09.2018, Raportului de expertiză medico-legală nr.201825D0257 din 29.10.2018, procesului-verbal de confruntare din 22.11.2018, conținutul facturii detaliate și detalii apeluri de intrare eliberată de Î.M. Orange Moldova S.A. din 24.11.2018 și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului Rudei Ghenadii

în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că, Rudei Ghenadii a comis infracțiunea imputată lui, și că acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță prin prisma art. 152 alin. (1) Codul penal.

Referitor la motivele invocate în cererea de apel precum că, „(...) sentința judecătorească este nefondată”, instanța de apel a menționat că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința instanței de fond este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu argumentele apelului declarat de același autor.

Instanța de apel a reținut ca fiind neîntemeiate argumentele apărătorului precum că actul de învinuire este neîntemeiat reieșind din declarațiile părții vătămate Panco Vitalie. Acesta atât la urmărirea penală cât și în instanța de judecată a depus declarații consecvente și anume că, " ... a văzut cum Rudei Ghenadii a luat ceva de sub masă și i-a aplicat o lovitură, după care s-a trezit în spital... ". Totodată din Raportului de expertiză medico-legală nr.201825D0257 din 29.10.2018, s-a constatat că lui Panco Vitalie i-au fost cauzate leziuni corporale.

Astfel, instanța de apel a constatat cu certitudine că, Rudei Ghenadii, în noaptea de 29.08.2018-30.08.2018, în timp ce se afla în ograda gospodăriei ce-i aparține, amplasată în s. Cișmea, r-nul Orhei, a inițiat un conflict însoțit cu aplicarea violenței fizice față de Panco Vitalie, manifestată prin aplicarea loviturilor repetate cu pumnul și piciorul peste toată suprafața corpului.

Instanța de apel a apreciat ca fiind veridice declarațiile martorilor Panco Lina, Fedotov Natalia și Croitor Iurie care au fost consecvente pe tot parcursul efectuării urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, fiind date sub jurământ, astfel în conformitate cu prevederile art. 27 Codul de procedură penală, verificând probele administrate prin prisma prevederilor art. 95 Codul de procedură penală, adică din punct de vedere a admisibilității lor contrar opiniei apărării le apreciază ca fiind pertinente, concludente și utile, ori în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor. Astfel, argumentele apărării sub acest aspect necesită a fi respinse ca declarative.

Prin urmare, argumentele instanței de fond la adoptarea soluției în cauză, în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile au fost acceptate și de instanța de apel, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO.

În consecință, instanța de apel a evidențiat că declarațiile părții vătămate și a raportului de expertiză medico-legală nr.201825D0257 din 29.10.2018 sunt determinative în vederea stabilirii vinovăției inculpatului. În cazul dat, nu au fost relevate careva circumstanțe pentru a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părții vătămate. Totodată, declarațiile părții vătămate sunt în coroborare cu celelalte probe prezentate de către partea acuzării. Urmează a fi menționat faptul că inculpatul a depus declarații la fața locului cu comunicarea detaliilor care puteau fi cunoscute doar făptuitorului.

4.2. Cu referire la individualizarea pedepsei inculpatului Rudei Ghenadii, instanța de apel a menționat că prima instanță la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care se atribuie la categoria mai puțin grave, de motivul acesteia, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, nu are

antecedente penale, de prezența circumstanței atenuante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia, nu este încadrat în câmpul muncii, este caracterizat satisfăcător, face abuzuri de băuturi alcoolice, duce un mod de viață antisocial. Pedepsa numită inculpatului este una echitabilă, fiind numită cu respectarea strictă a prevederilor legislației în vigoare și careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu lipsește.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, avocatul Cobzac Gheorghe în numele inculpatului a atacat decizia cu recurs ordinar, invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6 și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată.

A indicat că, atât instanța de apel cât și cea de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Rudei Ghenadii, nu au ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite; - infracțiunea este mai puțin gravă; - de persoana celui vinovat; - lipsa antecedentelor penale și de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea penală; - doi copii minori la întreținere; - unicul întreținător al familiei; - de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, considerând eronat că îndreptarea și corectarea inculpatului nu este posibilă fără izolare de societate, în conformitate cu cerințele art. art. 75-78 Cod penal, nefiind posibil nici aplicarea prevederile art. 90 Cod penal.

De asemenea, apărarea a remarcat că fapta a fost comisă în anul 2018 și până în prezent nu a comis alte fapte, din ce rezultă că acesta a renunțat de a mai comite infracțiuni și dă dovadă obiectivă de corectare, fără aplicarea unei pedepse reale.

A reiterat că, inculpatul Rudei Ghenadii are 2 copii minori la întreținere, soția nu lucrează, iar el este unicul întreținător al familiei.

În plus, a relevat că potrivit probatoriului din dosar, inclusiv declarațiilor părții vătămate, inculpatul a comis infracțiunea real din gelozie, întrucât a perceput posibil greșit că între partea vătămată și soția sa ar fi avut loc careva semne prea pronunțate de politețe.

Consideră că, norma penală încriminată inculpatului Rudei Ghenadii nu este una drastică, iar legislatorul a stabilit și posibilitatea de aplicare a sancțiunii penale cu muncă neremunerată în folosul comunității, iar instanța de apel și de fond nu a motivat din ce cauză a dispus executarea a celei mai aspre categorii de pedeapsă și de ce nu este posibil de aplicat pedeapsa alternativă, inclusiv prevederile art. 90 Cod penal, vizavi de toate circumstanțele cauzei.

A subliniat că, stabilirea unei pedepse alternative închisorii î-și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, pentru a nu admite pe viitor săvârșirea a astfel de infracțiuni și va asigura conștientizarea de către acesta a celor comise cu adoptarea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul în societate, fapt ce este confirmat prin comportamentul inculpatului până și după comiterea faptei.

A notat că, numeroase instituții, organizații și experți dau prioritate alternativelor pedepselor privative de libertate. Astfel, actele internaționale în cauză determină sarcinile ce sunt fixate de către state în vederea implementării alternativelor. Aceste sarcini sunt formulate în pct.1 al Regulilor de la Tokyo și în preambulul Recomandării nr.(92) 16 a

Comitetului de Miniștri.

A susținut că, inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, iar instanța evident i-a stabilit o pedeapsă inechitabilă și disproporțională, izolându-l pe inculpat de societate inclusiv și de copii săi minori, ne cătând la faptul, că acesta o singură dată în viața lui a comis o infracțiune fiind copleșit de gelozie, fapte care de la sine indică, că comiterea acestei fapte a fost o întâmplare nefericită în viața inculpatului Rudei Ghenadii. Inculpatul evident nu este un infractor înrăit, însăși infracțiunea încriminată prevede o pedeapsă alternativă închisorii, însă instanța fond și apel a susținut nefondat, nemotivat aplicarea celei mai grave categorii de pedeapsă care poate fi aplicată - executarea reală a pedepsei, pe când legislația internațională și națională la care ne-am referit dă prioritate măsurilor alternative de pedeapsă neprivative de libertate.

Totodată, consideră că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța nu s-a expus nemijlocit la motivul invocat în apel și anume că instanța nu a luat în considerație toate circumstanțele atenuante pentru stabilirea unei pedepse cu suspendare potrivit art.90 Cod penal și acordarea posibilității acestuia ca în termenul de probă, prin comportament exemplar să îndreptățească încrederea ce urma să i se acorde.

În final a conchis că, inculpatului Rudei Ghenadii i s-a stabilit evident o pedeapsă inechitabilă și disproporționată faptei comise de el, iar instanțele pur și simplu l-au pedepsit pe inculpat pentru faptul, că el nu și-a recunoscut vina, deși inculpatul pur și simplu și-a exercitat drepturile sale procesuale.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de partea apărării, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiurile pentru recurs stipulate la pct. 6) și 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă motivează recursul sub aspectul temeiului de casare prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În esență, avocatul critică decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu faptul că instanțele ierarhic inferioare au dispus executarea celei mai aspre categorii de pedeapsă, fără a examina posibilitatea aplicării unei categorii de pedeapsă alternativă, inclusiv prevederile art.90 Cod penal.

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

Concomitent, analizând textul cererii de apel în paralel cu cel din recurs, instanța

constată că se critică aceleași chestiuni de drept – neaplicarea art. 90 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a pedepsei nu este un drept al inculpatului, ci o prerogativă a instanței de judecată care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Colegiul penal consideră că, pedeapsa stabilită inculpatului Rudei Ghenadii pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, 1 an 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar, în temeiul art. 90¹ Codul penal, s-a suspendat parțial executarea pedepsei, acesta urmând să execute real pedeapsa în închisoare pe un termen de 8 luni, iar restul pedepsei de 8 luni s-a suspendat condiționat pe un termen de probă de 1 an, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia.

Colegiul penal consideră că, o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă

raportat la scopul urmărit de legislator în art.61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

Or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

În acest punct de analiză, Colegiul consideră necesar de a face trimitere și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art.6§1 al Convenției (*a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cobzac Gheorghe în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2020, în cauza penală în privința lui Rudei Ghenadii xxx, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 17 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena